

Sessió 8: L'Esperança a la Família

Introducció

En aquest document transcriurem els epígrafs més significatius tant de caràcter general com els més adreçats a les famílies, de la Butlla de Convocació del Jubileu Ordinari de l'any 2025 *Spes non confundit* del papa Francesc, mort recentment i per qui resem (ell ho demanava constantment), agraïnt al Senyor la seva vida. Ell ha estat el Gran Inspirador dels grups Amoris laetitia de la Parròquia, i el qui ens ha donat "tanta Esperança". Tot i disposar d'aquest resum, recomanem la lectura pausada i tranquil·la de la Butlla, que la trobareu en el següent enllaç: https://www.vatican.va/content/francesco/es/bulls/documents/20240509_spes-non-confundit_bolla-giubileo2025.html

D'altra banda, i com a document complementari, es pot consultar la Carta encíclica *Spe salvi* del papa Benet XVI, que teniu al següent link: https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/es/encyclicals/documents/hf_benxvi_enc_20071130_spe-salvi.html

Epígrafs més significatius de la Butlla *Spes non confundit*

1. "**Spes non confundit**", "l'esperança no defrauda" (Rm 5,5). En el signe de l'esperança, l'apòstol Pau infonia coratge a la comunitat cristiana de Roma.

Tothom espera. Al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i espera del bé, fins i tot ignorant el que portarà demà. Tot i això, la imprevisibilitat del futur fa sorgir sentiments sovint contraposats: de la confiança al temor, de la serenitat al desànim, de la certesa al dubte. Sovint trobem persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no pogués oferir-los felicitat. Que el Jubileu sigui per a tothom, ocasió de revifar l'esperança. La Paraula de Déu ens ajuda a trobar les raons. Deixem-nos conduir per allò que l'apòstol Pau va escriure precisament als cristians de Roma.

Una Paraula d'Esperança

3. L'esperança efectivament neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del Cor de Jesús. L'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança: Ell la manté encesa com una flama que mai no s'apaga, per a donar suport i vigor a la nostra vida.

4. La vida està feta d'alegries i de dolors, l'amor es posa a prova quan augmenten les dificultats i l'esperança sembla esfondrar-se davant del patiment. Però en aquestes situacions, enmig de la foscor es percep una llum; es descobreix com allò que sosté l'evangelització és la força que brolla de la creu i de la resurrecció de Crist. I això porta a desenvolupar una virtut estretament relacionada amb l'esperança: la paciència. Estem acostumats a voler-ho tot i immediatament, en un món on la pressa s'ha convertit en una constant. Ja no es té temps per a trobar-se, i sovint fins i tot a les famílies es fa difícil reunir-se i conversar amb tranquil·litat. La paciència ha estat relegada per la pressa, i ha ocasionat un dany greu a les persones. De fet, ocupen el seu lloc la intolerància, el nerviosisme i de vegades la violència gratuïta, que provoquen insatisfacció i tancament.

Signes d'Esperança

7. A més d'assolir l'esperança que ens dona la gràcia de Déu, també estem cridats a redescobrir-la en els signes dels temps que el Senyor ens ofereix. Els **signes dels temps**, que contenen l'anhel del cor humà, la necessitat de la presència salvífica de Déu, requereixen ser transformats en signes d'esperança.

8. Que el primer signe d'esperança es tradueixi en **pau** per al món, el qual es torna a trobar submergit en la tragèdia de la **guerra**. Deixem que el Jubileu ens recordi que als qui «treballen per la pau» podran ser «anomenats fills de Déu» (Mt 5,9).

9. Mirar el futur amb esperança també equival a tenir una visió de vida plena d'entusiasme a compartir amb els altres. Per desgràcia hem de constatar amb tristesa que en moltes situacions falta aquesta perspectiva. La primera conseqüència d'això és **la pèrdua del desig de transmetre la vida**. A causa dels ritmes frenètics, dels temors davant del futur, de la manca de garanties laborals i tuteles socials adequades, de models socials l'agenda dels quals està dictada per la recerca de beneficis més que per la cura de les relacions, s'assisteix en diversos països a una preocupant **disminució de la natalitat**. L'obertura a la vida amb una maternitat i paternitat responsables és el projecte que el Creador ha inscrit en el cor i en el cos dels homes i de les dones, una missió que el Senyor confia als esposos i al seu amor. Però tots, en realitat, necessitem recuperar l'alegria de viure, perquè l'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu (cf. Gn 1,26), no es pot conformar amb sobreviure o subsistir mediocrement, emmotllant-se al moment present i deixant-se satisfer només per realitats materials. Això ens tanca en l'individualisme i corroeix l'esperança, generant una tristesa que nia al cor, tornant-nos desagradables i intolerants.

→ *El Papa dedica diversos epígrafs (10, 11, 12, 13) reclamant condicions dignes per als **presos**, signes d'esperança per als **malalts**, ocupar-nos amb foc renovat dels **joves**, seguretat i inserció per a **exiliats, desplaçats i refugiats** i esperança per als **pobres** que gairebé sempre són víctimes, no culpables.*

14. Dirigeixo un record particular **als avis i a les àvies**, que representen la transmissió de la fe i de la saviesa de la vida a les generacions més joves. Que estiguin sostinguts per la gratitud dels fills i per l'amor dels nets, que troben en ells arrelament, comprensió i alè.

Crides a l'Esperança

16. Fent de ressò a la paraula antiga dels profetes, el Jubileu ens recorda que **els béns de la terra** no estan destinats a uns pocs privilegiats, sinó a tothom. És necessari que els qui tinguin riqueses siguin generosos, reconeixent el rostre dels germans que passen necessitat. Renovo la crida per tal que «amb els diners que s'empren en armes i altres despeses militars, constituïm un Fons mundial, per a posar fi d'una vegada a la fam i destinar-ho per al desenvolupament dels països més pobres, de manera que els seus habitants no acudeixin a solucions violentes o enganyoses ni necessitin abandonar els seus països per buscar una vida més digna».

Com ensenya la Sagrada Escriptura, la terra pertany a Déu i tots nosaltres hi habitem com a «immigrants i forasters» (Lv 25,23). Si veritablement volem preparar en el món el camí de la pau, esforcem-nos per posar remei a les causes que originen les injustícies, cancel·lem els deutes injustos i insolvents, saciem els famolencs.

Ancorats a l'Esperança

18. L'esperança, juntament amb la fe i la caritat, formen el tríptic de les “virtuts teologals”, que expressen l'essència de la vida cristiana (cf. 1Co 13,13; 1Ts 1,3). En el seu dinamisme inseparable, l'esperança és la que, per dir-ho així, assenjala l'orientació, indica la direcció i la finalitat de l'existència cristiana. Per això l'apòstol Pau ens convida a que “l'esperança us ompli d'alegria, a ser pacients en la tribulació i constants en l'oració” (cf. Rm 12,12).

19. Crec en **la vida eterna**: així ho professa la nostra fe i l'esperança cristiana troba en aquestes paraules una base fonamental. L'esperança, en efecte, «és la virtut teològica per la qual desitgem [...] la vida eterna com la nostra felicitat».

20. L'esperança cristiana consisteix precisament en això: davant de la mort, on sembla que tot acaba, es rep la certesa que, gràcies a Crist, a la seva gràcia, que ens ha estat comunicada en el Baptisme, «la vida no es destrueix [...] tan sols es transforma» per sempre.

21. Sant Agustí va escriure sobre això: «Quan m'hagi unit a Tu amb tot el meu ésser, per a mi res no serà dolor ni pena. Serà veritable vida la meua vida, tota plena de Tu». Què caracteritzarà, per tant, aquesta comunió plena? El fet de ser feliços. **La felicitat** és la vocació de l'ésser humà, una fita que afecta tothom.

23. **La Reconciliació sacramental** no és només una bella oportunitat espiritual, sinó que representa un pas decisiu, essencial i irrenunciable per al camí de fe de cadascú. En ella permetem que el Senyor destrueixi els nostres pecats, que guareixi els nostres cors, que ens aixequi i ens abraçi, que ens mostri el seu rostre tendre i compassiu. No hi ha millor manera de conèixer Déu que deixant-nos reconciliar-nos amb Ell (cf. 2Co 5,20), assaborint el seu perdó. Per això, no renunciem a la Confessió, sinó redescobrim la bellesa del sagrament de la guarició i de la joia, la bellesa del perdó dels pecats!

Aquesta experiència plena de perdó no pot sinó obrir el cor i la ment a **perdonar**. Perdonar no canvia el passat, no pot modificar allò que ja ha passat; i, tanmateix, el perdó pot permetre que canviï el futur i es visqui d'una manera diferent, sense rancúnia, sense ira ni venjança. El futur il·luminat pel perdó fa possible que el passat es llegeixi amb altres ulls, més serens, encara que estiguin encara solcats per les llàgrimes.

24. L'esperança troba en **la Mare de Déu** el seu testimoni més alt. En ella veiem que l'esperança no és un fútil optimisme, sinó un do de gràcia en el realisme de la vida. Per això, al peu de la creu, mentre veia Jesús innocent patir i morir, fins i tot travessada per un dolor esquinçador, repetia el seu “sí”, sense perdre l'esperança i la confiança en el Senyor.

25. «Aquesta esperança, que posseïm com a àncora segura i ferma de la nostra vida, ha penetrat més enllà de la cortina del lloc santíssim. Allà, com a precursor nostre, ha entrat Jesús» (Hb 6,18-20).

Preguntes

Us convidem a reflexionar sobre les qüestions següents per compartir amb el grup:

- 1.- Què és l'Esperança per a tu? Com ha evolucionat aquesta virtut al llarg de la teua vida?
- 2.- Com cultives l'Esperança en tu i en la família? Quin paper juga la pregària? Quina relació veus entre l'Esperança i la Pacència? Com ajuda l'Esperança al patiment?
- 3.- Quins signes dels nostres temps podem transformar en signes d'Esperança (punt 7 de *Spes non confundit*)?
- 4.- Quin paper hi juga la reconciliació sacramental, el perdó, per cultivar l'Esperança?
- 5.- Què ens ensenya Maria com a exemple d'Esperança?